

"Vrede en kwaad"

Ooit was er een land. Waar iedereen vrij was. Een land van pracht en praal. Met bomen zo mooi groen en bruin.

De mensen van dat land waren vrij. Konden alles doen. Ze hadden mooie villas. En kleine houten huisjes. Zo als ze het wensden. Ze hadden mooie kleren aan. Van witte zijden. Of van rood katoen. Ze mochten alles kiezen. Ze hadden geen geld. Ze deelden alles met mekaar. Het land is ver weg. zo ver weg dat je niet weet waar het liggen zou. Met grote stranden en mooie bossen. Paard en kar was er in dat land. Want voor autos was het te klein land. Het was zo klein dat men de grote niet kon bepalen. een mooi land met witte palmbomen. En lieve mensen. Kades met kleine bootjes en grote woonboten. Groen gras met grazende koeien. Wilde paarden en veel vogels. Maar dit was ooit een mooi land geweest. Want de helft van het eiland werd in beslag genomen. Door vreemden. Het waren bloeddorstige krijgers. Hun land was alleen maar uit steen. Rook en mensen. Mensen met wapens. Bijlen en strijdkreten. Ze verpesten het land van de andere mensen. Die mooi. Vredig en lief waren. Gooiden vazen kapot. Waaraan mensen jarenlang gewerkt hadden. De mooiste huizen. En de groenste bossen. veroverden ze. De mensen hadden zwarte grijze kleren aan. Met zilver en goud op hun kop.

En de lieve mensen. Werden voor de eerste keer boos. Zo boos dat ze gingen meevechten. De lieve vredige mensen. Werden boze strijders.

ze vochten voor hun land. en niet meer om liefde. Geen lachje meer was in het land. Alleen de kinderen lachten nog een stukje.

Ze waren de lach verloren. en ze staken het op de anderen. Die weer op de strijdhoorn bliezen. Na vijftig jaar lang strijd. bloed en zonder lachen.

Sluitte ze vrede. Want ze waren even sterk geworden. En zo mengden de twee volken zich samen. Tot deze wereld bestond. Deze wereld met mensen met een kleine lach vrolijk maar toch veel kwaad.

© mei 2018, Salienka Lavienja, BasicPublishing.nl